

Αββακούμ

Ἡ φοβερὰ ἡμέρα.

Τραγωδία σύντομος ἀλλὰ σπαραξινάροδος

Το Ἄστυ, Αθήνα

τμ. 1, ετ. Α΄, τχ. 33, 4 Μαΐου 1888, σ. 2-3

II ΦΟΒΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΛΛΑ ΣΠΑΡΑΣΙΚΑΡΔΙΟΣ

(Διαμάτιον τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ. Τράπεζα εἰς τὸ μέσον με διάφορα ἔγγραφα καὶ ἡμερίδας. Ἐν παράθυρον ἀνοικτόν. Εἶτε πρῶτα).

Ὅ. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ φορῶν ἱερστρίδα περιφέρεται ἀησώχως ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἵσταται παρὰ τὸ παράθυρον καὶ μονολογεῖ.

Ἄκομη δὲν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος.

Κ' εἰς τοὺς ἀγροὺς οὐμίχλη ἐπεκτείνεται.

Πρῶτα συνεφώδης προμηνύεται

Στρυφνὴ καθὼς ἡ φρασεολογία μου

Εἰς τ' ἄρθρα τῆς Πρωίας τὰ σημερινά.

Σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα ἔμειν' ἀγρυπνος

Νὰ ἴδω τὸν κομήτην ὃν ἀνήγγειλαν·

Πρέπει κ' ἐγὼ νὰ ἔχω τὸν κομήτην μου

Ὡς οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἰς τὴν πτώσιν των

Ὡς Ναπολέον ἢ ὡς Πέμπτος Κρόλος.

Πλὴν δὲν ἐφάνη . . . ἴσως μοῦ τὸν ἐκλεψαν.

Τὸ γνωστὸν κόμμα τῶν μηχανορραφῶν

Αὐτὸ βεβαίως θὰ τὸν ὑπεξήρσεν!

Κόμμα . . . Κομήτης . . . εἶνε ἀναμφίβολον!

Ὀλίγον ἐκοιμήθην πλὴν ἐτάραξεν

Εὐθύς τὸ πνεῦμά μου φρικτὸν ἐνύπνιον.

Τὸν ἀδελφόν μου ἔβλεπον τὸν Πρόεδρον

Μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦ Πρυτάνεως

Κρατοῦντας τὴν γραμμὴν τὴν Βερολίνειον

Ἀπὸ τῶν δύο ἄκρων καὶ μετὰ πομπῆς

Εἰσερχομένους εἰς τὸ Σολωνεῖον· καὶ

Ἐξόπισθεν αὐτῶν ζητωκραυγάζοντας

Καὶ λαμπαδοφοροῦντας τὸν Γεννάδιον,

Δούνην, Σκυλίτσην καὶ Γεροκωστόπουλον.

Ὅτ' αἰφνης ἐκπηδᾷ ἐν φάσμα ἄγριον

Ὡς εἶδος Στῆλιαν με μακροὺς βραχίονας,

Ἀρπάζει τὴν γραμμὴν καὶ τὴν ποδοπατεῖ

Φωνάζον με μεγάλην ἀγριότητα

—Οὐδὲ τῆς Ἐλασσῶνος εἶσθε ἄξιοι!

Τῆς Ἐλασσῶνος!... οἰμοί! τ' ὄνομα αὐτό
 Ἐναυλον παραμένει εἰς τὰ ὄτα μου
 Καί γίνεται φοικῶδες λογοπαίγιον
 Κ' ἡ Ἑλλάς ὄνος μοί παρουσιάζεται
 Ἐφ' ἧς περιφερόμεθα ἀνάποδα
 Γυμνοὶ ἐγὼ κι' ὁ Παπαμιχαλόπουλος.
 Ἐπειτα πάλιν ὄλα γίνοντ' ἄφρατα
 Κ' εὐθὺς ὁ Ἄρεταῖος ἐπιφαίνεται
 Ζητῶν νὰ κόψῃ ἄχρους τὴν χεῖρά μου
 Καί νὰ τὴν δέσῃ μ' ἔθνικόν ἐπίδεσμον.
 Πλὴν: Στῆθι, ἀνεφώνησα περίφρομας,
 Πῶς Ἄρεταῖος ὦν κρατεῖς τὴν χεῖρά μου,
 Ἦτις δὲν ἔχει σχέσεις μὲ τὴν Ἄρετίν;
 Καί ἔφυγε κ' ἐσώθη καὶ ... ἐξύπνησα!...

(Πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν, σιγῇ πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπιταλαμβάνει τὸν διάλογον).

Καί τώρα εἶμαι σῶος... εἴμ' ἐλεύθερος.
 Χωρῶ, παραχωρῶ καὶ προσχωρῶ ναι μὲν
 Διαχωρῶ, καὶ συγχωρῶ κι' ἀναχωρῶ
 Πλὴν δὲν ὑποχωρῶ! ἰδοὺ τὸ ζήτημα.
 Ἄνδρες Ἀρκάδες ἴτε! Ἕλληνες ἐσμέν
 Καί δὴ καὶ Μωραΐται καὶ Γορτύνιοι.
 Ἐγὼ καὶ τὰς Δυνάμεις κατεπόνησα
 Καί τὸν στρατὸν ὡς πρέπει παρεσκεύασα
 Κ' ἑτοιμοπόλεμον αὐτὸν κατέστησα
 Καλέσας τὸν Λεβίδην εἰς τὰς τάξεις του.
 Ἄλλος τὸν φέρτον τώρα, ἄλλος ἄς δεχθῆ!
 Τὸ Στέμμι' ἄς τρέμῃ! μετὰ τὴν προσχώρησιν
 Ἐγὼ κ' ἐκεῖνο ἔχομεν ἐν ἐμβληματι:
 «Ἴσχυς Μοῦ: ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου» ναι!

(Παρατηρεῖ πάλιν τὸν ὀρίζοντα).

Ἐπίσημος ἡμέρα εἶνε σήμερον.
 Ποῖος νὰ εἶνε τάχα ὁ διάδοχος;
 Ἐν ἄχρουν ὑπουργεῖον θὰ σχηματισθῆ
 Καὶ ὁ Ριζάκης ἤδη ἀπὸ ἡμερῶν
 Ἐργεῖν ὄλας ἄχρους ὡς σουδάριον
 Τὴν ζμαζαν προσημένων τὴν βασιλικήν.
 Καὶ ὅμως εἶμαι ἀρμετὰ ἀνήσυχος
 Προαίσθημά τι θλιβερόν μὲ τυραννεῖ.
 Μὴ μηχανορραφία τις τεκταινέται
 Κατὰ τοῦ κόμματός μου; Προδοσία τις
 Μήπως κρυφορεῖται εἰς τ' Ἀνάκτορα;
 Τὸ κόμμα μου!... νὰ στερηθῶ τὸ κόμμα μου
 Νὰ μείνω πάλιν μὲ τοὺς ἡμετέρους μου
 Καὶ νὰ φωνάζω θρηνωδῶς εἰς τὴν βουλήν:
 Ἐλεος εἰς τὸν ἀτυχῆ ἀκόμματον!
 Ἄ, ὄχι!... εἶνε φρίκη, εἶν' ἀδύνατον,
 Ὅ κώδων τοῦ κινδύνου πρέπει νὰ κρουσθῆ!

(Κρούει τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης κωδωνίσκος καὶ ἐμφανίζεται ὁ ὑπηρέτης).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Μὴ θέλετε καφεῖν, κύριε πρόεδρε

ΔΗΛΑΓΓΙΑΝΝΗΣ

Καφεῖν; ... ναι θέλω ...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Θέλετε καὶ βούτημα...;

Καὶ ἄρτον;

ΔΗΛΑΓΓΙΑΝΝΗΣ (ἀφηρημένος)

Ναι, ἄρτον ξηρὸν καὶ λάχνα.

(Ὁ ὑπηρέτης ἀπέχεται ἐκπληκτος).

Καὶ τὸ προαίσθημά μου ἐξακολουθεῖ!

Μὲ βασανίζει σκέψις τις ἀπαίσιας.

Προδότης, ναι, ὑπάρχει εἰς τὸ κόμμα μου.
 Πλὴν τίς νὰ εἶνε τάχα!... Ἄς τὸν ἤξευρα!
 Ὡ σὺ φωνή, σὺ ἦτις μὲ ἐνέπνευσας,
 Φωνή ἦτις ἠκούσθης καὶ μ' ὠδήγησας,
 Ἄκουσθητι καὶ πάλιν, ὦ σεπτὴ φωνή!

(Ἀκούεται Αἴρησις ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθύτης πρώτης σιγῆς ἀκούεται ἡχηρὸς ἀγκηθμὸς θύου πλατύδιου λαχανοπώλου. Ὁ Δηλαγγιάννης ἀνασκιρτῇ).

Ἄ!... ἡ φωνή!... ναι, τὴν γνωρίζω, εἶν' αὐτή!
 Τώρα θ' ἀκούσω τὸν χροσμὸν τῆς βέβαια!

(Ἀκούεται ὁ λαχανοπώλης κράζων στενωριῶς).

«Κουκιά-ἀγγινάρας καὶ κοκκινογούλια!...»

ΔΗΛΑΓΓΙΑΝΝΗΣ (ἐμβρόντητος)

Κοκκινογούλια!... οἰμοί!... τώρα ἐννοῶ.

Μ' ἤρτισεν ὁ Παπαμιχαλόπουλος!...

(Καταπίπτει λιπόθυμος).

Ἄββαοῦμ